

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШІНСЬКОГО»,
АНЬХОЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІНАНСІВ ТА ЕКОНОМІКИ
(ANHUI UNIVERSITY OF FINANCE AND ECONOMICS) (KHP);
КАЛІФОРНІЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ В ЛОС-АНЖЕЛЕСІ
(UNIVERSITY OF CALIFORNIA, LOS ANGELES) (USA);
АРІЄЛЬСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (ARIEL UNIVERSITY CENTER OF SAMARIA) (ISRAEL)**

**кафедра філософських і соціологічних студій та соціокультурних
практик**

МАТЕРІАЛИ

**VIII Міжнародної наукової конференції
«МЕТОДОЛОГІЯ ТА ТЕХНОЛОГІЯ СУЧАСНОГО ФІЛОСОФСЬКОГО
ПІЗНАННЯ»**

(Одеса, 21-22 травня 2026 року)

Одеса -2026

УДК: 1:403:316.6 (08)

DOI: <https://doi.org/10.24195/PhilosophicalKnowledge2026>

Методологія та технологія сучасного філософського пізнання. Матеріали VIII Міжнародної конференції студентів, молодих вчених та науковців (Одеса, 21-22 травня 2026 р.) 207 с.

Рецензенти:

Стовпець Олександр Васильович, доктор філософських наук, професор, професор кафедри соціальних і гуманітарних дисциплін Одеського національного морського університету.

Каменська Тетяна Григорівна, доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри суспільних комунікацій та регіональних студій Одеського національного університету імені І. І. Мечнікова.

Збірник матеріалів VIII Міжнародної конференції здобувачів вищої освіти і молодих учених «Методологія та технологія сучасного філософського пізнання» вміщує матеріали, які досліджують методологію сучасного пізнання; Голодомор – геноцид - Холокост: проблема пізнання моральних складових розвитку XXI століття; трансформаційні процеси в сучасному суспільстві; сучасні підходи до вивчення цінностей та ціннісних орієнтацій; філософсько-освітні парадигми сучасного суспільства; філософію штучного інтелекту. Рекомендовано для науковців, педагогів, докторантів, аспірантів, студентів.

Ухвалено до друку та розповсюдження мережею інтернет вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський державний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 15 від 25 червня 2026 р.)

2. Атаманюк З. М. Свобода як фактор соціокультурних трансформацій сучасного українського суспільства : *монографія*. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2020. 316 с.

Цілина Діана Олександрівна, студентка III курсу, спеціальності менеджмент соціокультурної діяльності Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка, м. Чернігів, Україна,

Науковий керівник – Солдатенко Олександр Ігорович, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри мистецьких дисциплін Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка, м. Чернігів, Україна.

ЕКОНОМІЧНІ МОДЕЛІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ РИНКУ: ДЖЕРЕЛА ТА МЕХАНІЗМИ ФІНАНСУВАННЯ

Трансформаційні процеси, що охопили сучасне суспільство, неминуче призвели до переосмислення ролі культури в системі загальносвітових ринкових відносин. Сьогодні соціокультурна діяльність перестає сприйматися лише як дотаційна сфера, що потребує постійної опіки з боку держави, і перетворюється на самодостатній сектор креативної економіки. У цьому контексті економічна модель забезпечення культурних інституцій стає критично важливим фундаментом, який визначає не лише їхнє виживання, а й спроможність диктувати мистецькі тренди, зберігати інтелектуальний капітал та бути повноцінним суб'єктом соціальної взаємодії. В умовах ринку успіх соціокультурної організації прямо залежить від її здатності балансувати між творчою місією та економічною раціональністю, де кожне управлінське рішення повинно базуватися на глибокому аналізі фінансових потоків та ринкових запитів.

Гострота дослідження цієї теми зумовлена насамперед тим, що «креативні індустрії України у 2022 році опинилися у кризовому стані через повномасштабне вторгнення РФ, що вплинуло на економічну активність, кадровий потенціал, інфраструктуру та фінансові можливості сектору» [1, с. 2], а це вимагає негайної розробки принципово нових підходів до фінансування культури в умовах глобальної нестабільності та обмеженості бюджетних асигнувань. Традиційні методи управління, що спиралися на гарантовану державну підтримку, сьогодні виявляються неефективними, оскільки не враховують стрімку зміну споживчих переваг та агресивну конкуренцію з боку комерційних розважальних індустрій. Актуальність також підсилюється процесами децентралізації та необхідністю культурних закладів самостійно формувати свою інвестиційну привабливість. Уміння залучати позабюджетні кошти, працювати з грантодавцями та вибудовувати ефективні стосунки з

меценатами стає не просто додатковою перевагою, а життєво необхідною компетенцією сучасного арт-менеджера, від якої залежить майбутнє цілих мистецьких колективів.

Сучасна економіка культури базується на багатоканальному фінансуванні, що дозволяє уникнути залежності від одного джерела. Найбільш адаптивною є змішана модель, яка гармонійно поєднує стабільність державних субсидій, динаміку приватних інвестицій та гнучкість власних заробітків. Такий підхід ґрунтується на глибокому розумінні того, що «культура має значний вплив на всі сфери суспільного життя, оскільки являє собою унікальну складову людської діяльності, що направлена на забезпечення виробництва, розподілу, збереження, поширення та освоєння культурних і духовних цінностей» [2, с. 53]. Саме через таку багатогранність та особливу соціальну місію важливою теоретичною надбудовою даної моделі стає інституціоналізація організаційної культури та фірмового стилю. У ринкових умовах бренд закладу культури виступає як капітал: він мінімізує витрати на пошук аудиторії та підвищує цінність продукту для стейкхолдерів. Унікальний корпоративний стиль перетворює установу на авторитетний осередок смислів, що є вирішальним для залучення преміальних сегментів ринку та великих донорів.

Перехід до практичної реалізації багатоканальної моделі потребує від закладу культури розгортання комплексної маркетингової та фандрейзингової стратегії. Оскільки сьогодні «значна частина експорту пов'язана з цифровізацією творчої продукції, що дозволяє креативним компаніям ефективно інтегруватися у світову економіку» [3, с. 151], на практиці це має виглядати як створення багаторівневої системи отримання доходів. Поряд із традиційним продажем квитків повинна функціонувати система супутнього бізнесу: продаж ексклюзивного мерчендайзингу, здача в оренду технічних потужностей, надання експертних та освітніх послуг. Важливим практичним механізмом є розвиток проєктного менеджменту, що дозволяє залучати цільове грантове фінансування під конкретні суспільно значущі ініціативи. Окрім того, сучасні заклади культури мають активно впроваджувати CRM-системи для роботи з глядачем, що дозволяє не просто «продавати послугу», а формувати спільноту лояльних прихильників, які готові фінансово підтримувати заклади через механізми членства або патронажу.

Аналізуючи практичний досвід, варто звернути увагу на діяльність провідних регіональних інституцій, таких як Чернігівський обласний художній музей імені Григорія Галагана. Для такого закладу ефективна економічна модель базується на інтеграції класичного музейного фонду у сучасний цифровий та інтерактивний простір. Використання новітніх технологій для створення віртуальних екскурсій, оцифрування унікальних колекцій та підготовки мультимедійного контенту дозволяє музею вибудувати гнучку комунікаційну стратегію. Це не лише залучає нові групи відвідувачів, а й робить бренд музею привабливим для приватних меценатів та міжнародних фондів, які прагнуть підтримувати інноваційні проєкти зі збереження спадщини. Таким чином, інвестиції у цифровізацію та розвиток візуальної ідентичності стають не просто

витратами, а інструментом генерації нових фінансових надходжень через грантову підтримку та розширення партнерської мережі.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що забезпечення соціокультурної діяльності в умовах ринку вимагає докорінної зміни парадигми управління: від «виживання» до «стратегічного розвитку». Жодне джерело фінансування само по собі не може гарантувати стабільності, тому ключем до успіху є саме диверсифікація та грамотне поєднання різних економічних механізмів. Тільки такий підхід, що базується на сильному бренді, прозорому менеджменті та вмінні працювати з різними категоріями донорів, дозволяє культурній установі не лише зберігати свою ідентичність, а й бути впливовим гравцем у соціально-економічному житті громади та країни в цілому.

Подальші перспективи розвитку економічних моделей у сфері культури лежать у площині глибокої цифровізації та використання інноваційних фінансових інструментів. Сьогодні ключовим завданням є «законодавче забезпечення зміни методів управління в галузі культури, зокрема переорієнтація органів державної влади та органів місцевого самоврядування із виконання певних функцій на досягнення поставлених цілей» [4, с. 28], що створює фундамент для технологічного стрибка. Ми прогнозуємо зростання ролі краудфандингових платформ і мікроінвестицій, де глядач стає безпосереднім співучасником творчого процесу. Окрім того, надзвичайно перспективним є використання штучного інтелекту для аналізу великих даних, що дозволить закладам культури проводити надточну сегментацію ринку та створювати персоналізовані цінові пропозиції. Майбутнє за тими інституціями, які зможуть конвертувати свій інтелектуальний та культурний капітал у цифрові активи, створюючи унікальні гібридні форми дозвілля, що поєднують офлайн-емоції з онлайн-доступністю.

Список використаних джерел

1. Коваленко О. В., Іванов М. І. Креативні індустрії та креативна економіка: досвід України в умовах сучасних викликів // Економіка та суспільство. 2024. Вип. 61. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/download/4095/4027> (дата звернення: 05.04.2026).
2. Пріоритети розвитку фінансової системи України в умовах євроінтеграційних процесів : монографія / Л. Л. Гриценко, І. М. Боярко, Т. А. Васильєва та ін. ; за заг. ред. Л. Л. Гриценко. Суми : Сумський державний університет, 2021. 379 с. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/47b9fb64-cb6c-4264-8814-ba422d049f5b/content> (дата звернення: 05.04.2026).
3. Свищук І. Сучасні тренди розвитку креативних індустрій в Україні // Сталий розвиток економіки. 2025. № 1 (52). С. 150–157. URL: <https://www.economdevelopment.in.ua/index.php/journal/article/view/1162/1114> (дата звернення: 05.04.2026).

4. Концепція законодавчого забезпечення національної культурної політики України : аналітична записка / Дослідницька служба Верховної Ради України. Київ, 2024. 30 с. URL: <https://research.rada.gov.ua/uploads/documents/32340.pdf> (дата звернення: 05.04.2026).

Шакіна Марія Павлівна, здобувачка першого (бакалаврського) рівня ОПП «Менеджмент соціокультурної діяльності», навчально-науковий інститут музичного і перформативного мистецтва та соціокультурних практик ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д.Ушинського», м. Одеса, Україна,

Науковий керівник: Петінова Оксана Борисівна, д. філос. н., професор, ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д.Ушинського», м. Одеса, Україна, Міжнародний університет, м. Одеса, Україна.

СОЦІАЛЬНІ ТА ІНКЛЮЗИВНІ ПРОЄКТИ «МИСТЕЦТВО БЕЗ БАР'ЄРІВ»

У сучасному суспільстві інклюзія є одним із ключових напрямів розвитку соціокультурної сфери. Вона передбачає створення рівних можливостей для участі всіх громадян у культурному житті незалежно від фізичних, соціальних чи освітніх обмежень. Особливого значення набувають інклюзивні мистецькі проєкти, такі як «Мистецтво без бар'єрів», що спрямовані на формування безбар'єрного культурного середовища.

Інклюзивні культурні проєкти виконують важливу соціальну функцію, оскільки сприяють подоланню ізоляції людей з інвалідністю та інших вразливих груп. Вони включають організацію виставок, фестивалів, театральних постановок, освітніх програм та арттерапевтичних заходів. Основною метою таких ініціатив є забезпечення рівного доступу до культури та підтримка творчої самореалізації різних соціальних груп [1].

Наукові дослідження доводять, що культура відіграє не лише естетичну, а й соціальну роль. Зокрема, у праці Е. Белфіоре підкреслюється, що культурна участь має значний вплив на соціальну інтеграцію, зменшення нерівності та формування суспільної згуртованості [5]. Авторка наголошує, що ефективність культурної політики повинна вимірюватися через її соціальний вплив.

Т. Беннет у своїх дослідженнях розглядає музеї та культурні інституції як простори соціальної взаємодії та участі [6]. Він підкреслює, що сучасні культурні заклади повинні переходити від пасивного представлення мистецтва до активного залучення відвідувачів у культурний процес, що є основою інклюзивного підходу.

*Цілина Д. М.,
Солдатенко О. І.* ЕКОНОМІЧНІ МОДЕЛІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ РИНКУ: ДЖЕРЕЛА ТА МЕХАНІЗМИ ФІНАНСУВАННЯ 143

*Шакіна М. П.,
Петінова О. Б.* СОЦІАЛЬНІ ТА ІНКЛЮЗИВНІ ПРОЄКТИ «МИСТЕЦТВО БЕЗ БАР'ЄРІВ» 146

Швець С. Л. ДЕЕРФАКЕ-ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАГРОЗА ЦИФРОВІЙ БЕЗПЕЦІ ТА ДЕМОКРАТИЧНИМ ПРОЦЕСАМ 148

СЕКЦІЯ 4. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ЦІННОСТЕЙ ТА ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ

Анісімов О. О. АКСІОЛОГІЧНИЙ ВИМІР ЖИТТЄВОГО УСПІХУ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ 151

*Лькевич Є.,
Перванчук Г.,
Нівня Г.а* ЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ 153

Йорж Р.А. ВПЛИВ ДУХОВНИХ ЦІННОСТЕЙ НА СОЦІОКУЛЬТУРНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ 156

*Крохмаль О. М.,
Лісеєнко О. В.* ЦІННІСНІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ МЕНТАЛЬНОСТІ 158

*Мормуль В. В.
Нівня Г. О.* РОЛЬ ПРОФЕСІЙНОЇ ЕТИКИ СЛІДЧОГО У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРИНЦИПУ ЗАКОННОСТІ 160

*Сухобрус А. А.,
Атаманюк З. М.* ЧИ МАЄ ЛЮДИНА ПРАВО НА СМЕРТЬ? 162

СЕКЦІЯ 5. ФІЛОСОФСЬКО-ОСВІТНІ ПАРАДИГМИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Атаманюк З. М. СОЦІОКУЛЬТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ І МИСТЕЦЬКІ ПРОЄКТИ: СУЧАСНІ ПРАКТИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ 165

VIII Міжнародної наукової конференції студентів, молодих вчених та науковців

“МЕТОДОЛОГІЯ ТА ТЕХНОЛОГІЯ СУЧАСНОГО ФІЛОСОФСЬКОГО ПІЗНАННЯ”

(Одеса, 21-22 травня 2026 року)

Адреса редакції:

Україна, 65020, м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26, каб. 73 Тел.: (0482) 732-09-52